

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

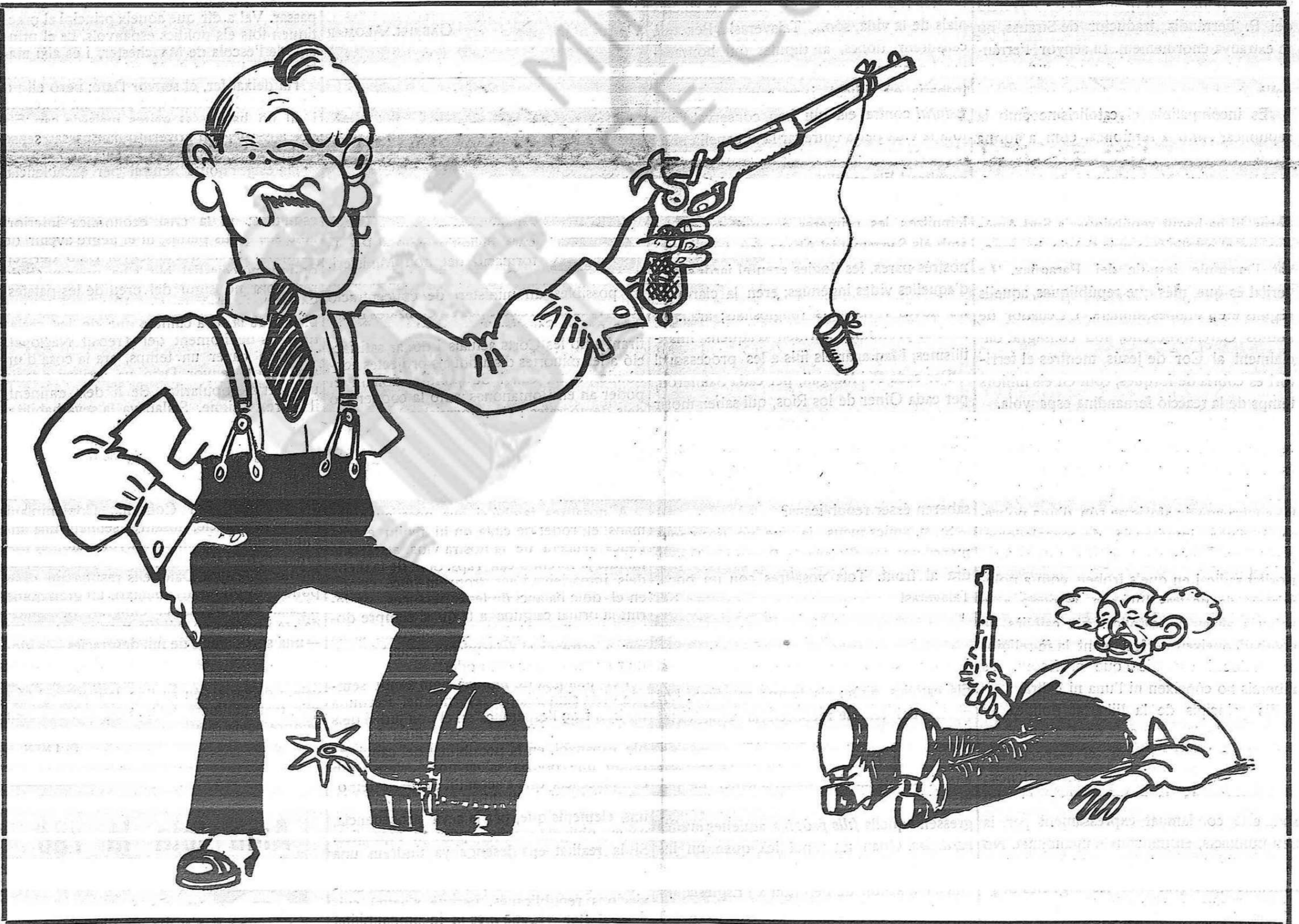
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMELA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barceloná, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

LA VICTORIA DEL COIXET

Al final de tota guerra
sempre n'hi ha un de cul a terra.

“El verdadero conde”

El senyor don Àlvar de Figueroa, comte de Romanones, ha pujat al poder. Després de dos anys d'abstinència, torna per als liberals l'època alegre de l'abundància. Oh, el bell Nadal que aqueixa gent tindrà!

Heu-vos-el aquí el comte, amb la seva mitja rialla maliciosa de diabló entremaliat! Ja torna a governar, ja torna a ésser el senyor d'Espanya. Per més que, en realitat, ell governa sempre, tant des del ministeri, com des de l'oposició.

«Aquí no hi ha més nació que Espanya, ni més comte que'l comte de Romanones!»—va dir, no fa gaires dies, al Senat, el senyor Royo Villanova. Sí: el comte de Romanones és el verdadero conde, perquè és el que paga, políticament. Ara ell reparteix les carteres, els alts càrrecs, els empleus grossos, mitjans i petits.

Ell és el senyor d'Espanya, el verdadero conde, perquè és el que'n sab més de governar (diguem-ne governar). I què té, què és, quines qualitats posseeix aqueix home imprescindible i necessari? És un gran talent? Un gran polític? Un gran orador? Un gran prestigi? Res d'això, senyors. És un gran tuno. I a Espanya, la trista Espanya de la decadència, això val més que tot.

El cas Talavera-Ferrándiz

Un comentari, tot passant, a la «conversió del P. Ferrándiz i del senyor Talavera». Ignoro en absolut les condicions d'aquest. Sense ganes d'ofendre'l, és precis confessar que la seva conversió no té cap importància.—Dic malament: sí, en té una, i és que prova la poca escrupulositat amb que els partits republicans esculleixen els candidats a la representació del poble.—En quant a la re-conversió del P. Ferrándiz, traductor de Strauss, no m'extranya enormement. El senyor Ferrándiz no ha deixat mai, del tot, d'ésser capellà...

¿Es incompatible el catolicisme amb la república? Amb la república, com a forma exterior de govern, no. Seria estúpid afirmar lo contrari. No parlem ja de les repúbliques antigues. Però fins en els temps moderns, hi ha hagut repúbliques a Sud-Amèrica, on el catolicisme més tirànic ha renovat l'exemple jesuític del Paraguai. La veritat és que, més que repúbliques, aquells règims eren tirànies militars. L'Ecuador de l'odiós García Moreno, fou consagrat oficialment al Cor de Jesús, mentre el territori es cobria de forques, com en els millors temps de la reacció fernandina espanyola.

La república no és incompatible amb la religió catòlica. Però «El lliberalisme és pecat». Totes les refutacions que la premsa hipòcritament anomenada lliberal ha intentat contra aqueix aforisme són d'una pobresa i d'una impotència desconsoladores. Aquí està precisament el secret de la inferioritat radical en que's troben com a polemistes, els nostres lliberals, respecte a la robusta afirmació catòlica. Els catòlics de combat coneixen perfectament la fè religiosa i la doctrina política que professen. Els lliberals no coneixen ni l'una ni l'altra.

Els principis de la llibertat política, el concepte de la sobrania com a emanada del poble, el dret a l'error, el respecte absolut a les manifestacions de la consciència, l'autonomia de la premsa, etc., etc., tot això està condemnat expressament per la Seu pontificia, en funcions d'infalibilitat. No hi ha retirada possible, no hi ha possible conciliació, malgrat totes les argucies dogmàtiques. L'Església futura està encadenada a la passada Església. Nosaltres, som el seu major enemic, i ella és el nostre més odiat adversari. No volguem ésser nosaltres els ergotistes ja que no poden ésser-ho ells!

Però, si de dret són avui inconciliables els termes Església i República, entenent per República la veritable expressió del lliberalisme i de la democràcia, de fet hi ha una majoria considerable de republicans qui en la vida pràctica els concilien. Políticament són anticatòlics, rèprobs excomunicats. Socialment se condueixen com a catòlics i per tals passen. Dieu-me: ¿no hi ha una inconseqüència descomunal entre l'extranyesa produïda pel cas Talavera i l'indiferència habitual amb que veiem morir catòlicament a centenars de republicans? Afirmem aquesta veritat cruel: quasi tots els nostres republicans, en els moments solemniais de la vida, són... Talaveras! ¿Per què censurem, doncs, al diputat qui honradament renuncia a l'acta perquè si no ho fés se trobaria en ridícol, i en canvi no cridem: *Estafa!* contra els qui han conservat l'acta tota la vida per a entregar-la al capellà en el moment de la mort? ¡Si ja és un tòpic entre nosaltres! Els republicans espanyols bategen els fills, els envien a col·legis de frares, solemnitzen les primeres comunions, moren amb els Sagraments! Abans, en temps dels nostres pares, les llogies eren el jardí secret d'aquelles vides ingènues; eren la claror de les noves i vacilants religiositats; ara... els nostres prohoms somriuen d'aquells infantilismes, i fan anar els fills a les processons!

Per cada Pí i Margall, per cada Salmerón, per cada Giner de los Ríos, qui saben morir digna i religiosament, ¿quants Sunyols i Sols i Ortigas ens ofereixen un testimoni de contradicció suprema qui evidencia que aquells homes no saberen ésser catòlics ni tampoc saberen ésser republicans?

Sí, sí, amics meus, ja que no goso anomenar-vos *correligionaris*. Poseu-vos la cendra al front. Tots vosaltres sou un poc... Talaveras!

Ah, la capital i formidable contradicció! Els catòlics diràn: els temps retornen. Les portes del temple recobren la vella virtut d'atracció. L'espiritualisme revé!

I bé, no! Tot lo contrari. Travessem un temps de fondíssim materialisme. Es per materialisme, i no per espiritualitat, que regressen aquells fills pròdigs, aquelles ovelles perdudes. Quan un republià, quan un in-crèdul sent aqueix «buit de l'ànima» qui l'incita a acudir de bell nou a l'Església, és que és incapaç de sentir com a «professió d'infinit» la seva idealitat. No ha sabut reduir a afirmació la negació provocada pel cultualisme dels altres; no ha sabut alçar una apel·lació a l'esperit contra la materialització

de la fè catòlica. Es precis combatre l'Església des de l'esperit i no des de la materia, perquè precisament ella és culpable d'haver rebaixat a idolatria la gran i primitiva «inspiració». De cada dia més, per l'impuls mateix del progrés humà, l'home sent la necessitat d'omplir d'infinit l'ordre miserable del seu còs; i és per això que nosaltres ens hem apartat de l'Església.— ¿I vosaltres per això mateix voldríeu tornar-hi? Aneu-hi en bona hora, que saludarem amb goig la vostra fuita, perquè ella ens revela que no podíeu sentir el nostre ideal cívic, ja que no sabem elevar-nos a cap ideal de divinitat!

Recordo que una vegada, rebutjant amb cortès energia les pretensions d'un eclesiàstic, vaig haver de dir-li: «Tingui en compte que, quan parlo amb vos, el sacerdot sóc jo!» No sé quina virtut hi hauria en les meves paraules; però lo cert és que aquell home va baixar el cap, enrògi i no trobà la resposta.

Catòlics: nosaltres us combatim amb un gran Sí, i no amb la feble estratègia d'un pobre No davant el vostre Sí. Nosaltres hem substituït amb un altre oli el del vostre baptisme. Os combatem en nom de la nostra divinitat, com els martres de les vostres llegendes davant eis emissaris dels emperadors. Si hi ha en les nostres files alguns pobres senyors Talaveras, o alguns errabonds PP. Ferrándiz, no os envejarem llur possessió, sinó que ens semblarà molt bé que's quedin entre vosaltres.

GABRIEL ALOMAR

DE LA CRISI

L'hora que escrivim aquestes ratlles, matí del dijous, no sabem encara a qui encarregarà definitivament el Rei la formació del nou Ministeri.

Dugues soles solucions hi ha possibles: un ministeri de concentració conservadora presidit per en González Besada o per en Sánchez Toca, al objecte d'anar tirant amb les Corts actuals i donar satisfacció a les minories discutint els projectes econòmics, o un canvi de política, donant el poder an en Romanones amb la cooperació dels demòcrates i els reformistes.

Les darreres impressions són de que probablement pujaran els lliberals. A nosaltres ens plauria la solució, i no certament perquè sigui sant de la nostra devoció el comte de Romanones.

A nosaltres també si ens posaven a les mans el rodet de cinta on hi tenim escrita l'auca sencera de la nostra vida, als trenta minuts ja fórem a càr Taps. Som de la mena dels impacients i ens gronxem poca estona en el dolç balanç de les esperances; preferint la brutal caiguda a la quasi sempre dolorosa realitat. Això fa que tinguem ansia per a estrenar al reformisme, veient-lo actuar en les esferes del poder.

Per una pila de motius, hem sentit sempre certa simpatia pel reformisme. Perduda un bon troç l'esperança en el bon judici dels prohoms republicans, en la virilitat del poble espanyol, en la possibilitat del canvi de règim que podria salvar-nos, veiem amb complacència que s'accentuï l'esperit democràtic del vell partit lliberal amb l'ingrés de uns elements que, per la seva procedència, venen obligats a actuar quasi en república. Si la realitat ens desenganya tindrem una il·lusió de menys, però haurem guanyat un argument més en favor de les nostres conviccions republicanes, perquè s'haurà evidenciat una vegada més la incompatibilitat de la Democràcia amb la Monarquia.

En canvi, si els reformistes lograven imposar un sentit de veritable democràcia i una major serietat política al desprestigiat partit lliberal, la causa de la Llibertat i la nostra

estimada Catalunya, és a dir, els dos nostres grans amors podrien sortir-ne beneficiats i... arri poc o molt.

Dintre el reformisme hi figuren bons catalans que no faràn traïció a la seva terra; dintre el reiformisme hi han esperits progressius que serviràn llealment als seus ideals. Si uns i altres no compleixen com a bons, tindrem aquest nou ensaig de democratització del règim com un fracàs més per a invocar a favor de les nostres conviccions republicanes.

Creiem que al sortir a llum les presents ratlles, tindrem el partit lliberal al candelero. Mal per mal, així siga.

JEPH DE JESPUJ

Article necrològic

ESPRÉS de llarga i penosa malaltia, el ministeri Dato ha mort. Ha mort en plena cambra de diputats, rodejat de la majoria, la qual no va poguer salvar la vida del malalt ni amb els reconfortants de les ovacions i les aclamacions. Quan aquestes ratlles vegin la llum pública, ja haurà tingut lloc l'enterro del senyor Dato. Un enterro de pobre, perquè altra cosa no es mereix. El senyor Dato descansarà (ens sembla que eternament) en el gran cementiri de la Neutralitat.

Diverses vegades els governs francesos han près com a programa de la seva actuació el lema següent: *un govern que governa*. El programa del senyor Dato era aquest altre: *un govern que no governa*. El president dimissionari era una vivent encarnació del vell principi de deixar fer, de deixar passar. Val a dir que aqueix principi el practiquen tots els polítics espanyols. És el principi de l'escola de Manchester, i és així mateix el de l'escola de Madrid.

Ha deixat fer, el senyor Dato; però ell no ha fet res. Ha deixat que passessin les coses i ell no ha passat gaires mals-de-cap. Els dos anys del seu govern li han passat sense adonar-se'n, com en un són...

Ha estat l'home neutral per excel·lència. Ha estat també un optimista professional. Ni la guerra, amb ses complicacions i sos esquitxos; ni la crisi econòmica interior, amb sos greus perills; ni el negre avenir de Espanya, res ha tret al senyor Dato del seu optimisme celestial. No s'ha preocupat de res, com no sigui del preu de les patates. Se veu que el nostre home feia més cas dels plans de la seva cuinera que de les reclamacions del Foment uel Treball Nacional.

Hi va haver un temps, ara fa cosa d'un any, que'l senyor Dato va arribar a tenir una certa popularitat. Se li deia eminent, il·lustre, insigne. S'alabava la seva habilitat i la seva serenitat davant del problema internacional. Al Congrés i al Senat, els seus discursos obtenien grossos èxits, segons la premsa assegurava. Publicaven els periòdics llargues llistes de adhesió a la política del president del Consell... Contemplant aqueix espectacle, nosaltres sentíem una angúnia mortal. Com? El senyor Dato, el pobre senyor Dato, el gris senyor Dato, el mediocre senyor Dato, ens resulta un gran polític, un gran parlamentari, un gran home d'Estat? N'hi havia per emigrar, per suïcidar-se i per fer-se súbdit mexicà. Per sortir—una sort en mig de mil desgracies—la glòria del senyor Dato, feta de fum d'encens, ha anat esvain-se gradualment, i avui el veiem deixar el seu alt lloc tan pobre, tant gris, tant mediocre, tant... senyor Dato com sempre havia estat.

FULMEN

Amb tota la raó

UAN escric aquestes ratlles, s'acaba de plantejar a Barcelona una qüestió periòdica força interessant. Me referesc al plet entre el senyor Corominas (Pere) i els abans redactors d'*El Poble Català*.

Crec que aquests han obrat molt justament picant als dits an aquell i que deuen anar-los-hi picant fins que'ls hi dongui una satisfacció.

En aquest cas concret tota la raó és a favor d'aquests periodistes, precisament exemple, durant la seva actuació en *El Poble Català*, de desinterès i entusiasme.

Piomes ben trempades, posades a servei de sos propis ideals, no volien tacar ni han tacat mai l'honoradesa de les seves intencions.

I quan abandonaren col·lectivament la redacció d'*El Poble Català*, fent un acte que hauria suscitat aquesta mateixa qüestió d'ara si els altres no haguessin callat, ho feren amb el front ben alt dient públicament la paraula de la seva dignitat professional, sense que aleshores fós ningú gosat de dir-los lo que després de tants i tants mesos, en un moment de torbació mental—en que paren sovint les polèmiques periodístiques—els ha dit el diputat nacionalista.

Judicant, doncs, per aquests antecedents, l'opinió ha fallat. I, naturalment, el fallo ha sigut favorable als periodistes i no al diputat. Perquè si lo que aquest ha dit ara fós veritat (els nostres estimats companys, abans redactors d'*El Poble Català* ens perdonaran aquesta suposició, purament formal) no era aquest el moment de dir-ho sinó aquell altre en que aquests donaren ells la puntada de peu al *Poble Català*. Era allavors el moment de dir al públic: «Aquests senyors se'n van d'aquesta casa per això i això i això. No'ls volem perquè...» i aquí tot allò del *man i de la companyia d'aigües*, etc.

Però, quan en aquella ocasió el senyor Corominas callà com un mort i els seus companys de *prohòmia* també, malgrat el rebombori que la determinació dels redactors del diari nacionalista produí a Barcelona; quan en aquells instants se procurà tirar terra a l'assumpte i que no trascendís massa; quan en el moment més indicat no's volgué, no hi ha dret a venir després d'any i mig en un moment d'apassionada violència, a dir aquestes coses que cauen, per tals circumstancies, en el terreny de les falses afirmacions enverinades.

Això, és clar com l'aigua.

I si els ofesos periodistes s'han sentit indignats i han demandat públicament al senyor Corominas ho han fet amb tota la raó.

No sé encara com arribarà a una decisió solució aquest afer. Però crec que'l senyor Corominas vé obligat a donar noblement als seus demandadors aquella noble rectificació que ells li demanen.

Si aixís no ho fés, el senyor Corominas hauria caigut en falta no sols amb els demés sinó—i això és lo més greu—amb sí mateix, caient en contradicció amb la civica plena de recte sentit de que's troben rublertes les pàgines literàries i apassionades i ferventes de *La Vida Austera*.

MARCEL

Sonata XLV

os recordeu del acudit de aquell valencià que s'estava en un cine mirant pel·lícules? Es molt vell. El predicador deia: *Moscou de dia! Moscou de noche! Moscou nevando! Moscou en domingo!*...

El ché va empipar-se i cridà: Moscou el cui de tant seure.

Doncs així mateix estem nosaltres. No tenim Govern. No tenim pressupostos. No tenim exèrcit. No tenim parlament. No tenim projectes econòmics...

En Maura s'ha empitat i ha dit al Rei: No tenim vergonya!

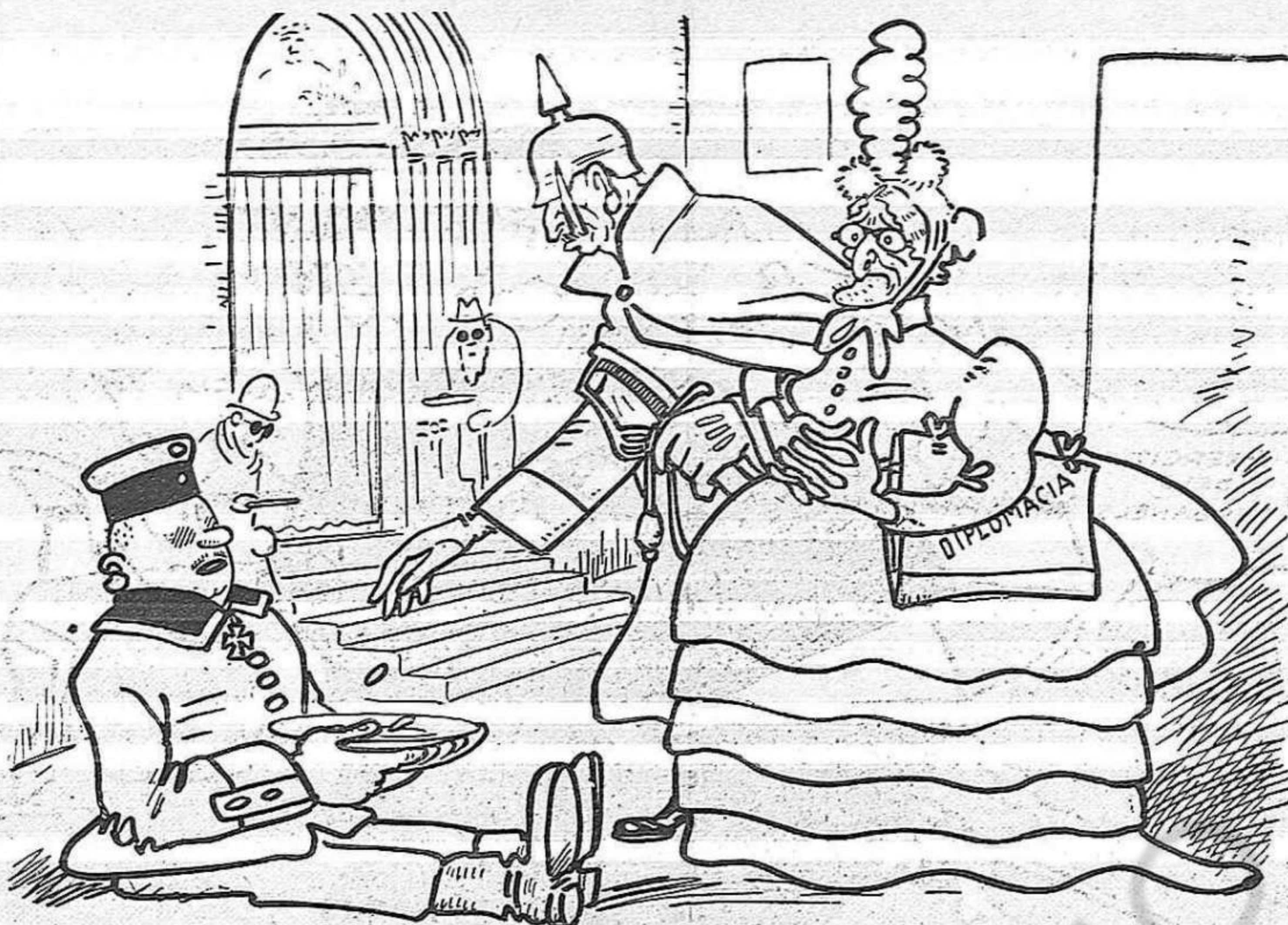
I és veritat, no'n tenim, ni ell, ni els governs, ni nosaltres.

Fil perquè partidari com és de que la lletra entrà amb sang i de que qui no vol creure a la bona mare ha de creure a la pell de cabra, ja sab que no té perdó del poble i que valdria més que callés; per fer justícia de la bona s'han de tenir les mans nètes, i a les mans tant les embruta la sang com l'or, i el senyor Maura no pot dir lo que Briand.

Els governs actuals, conservadors o liberals no'n tenen perquè no'n tenen.

I nosaltres, no'n tenim perquè encara no

Els cécs de la guerra

—Santa Llúcia els augmentí la vista i la claretat.

hem aixecat les pedres dels carrers i tret a plantofades a tota aquesta patuleia.

Ahí per això, no'n feu cas d'això que vos ho dic: és broma. No faltaria més sinó que ens hi enfadessim? Ca! Nois. Ca! La qüestió és pendre les coses amb calma i pensar que qui ha fet avui farà demà.

Encara hi ha un altre cosa millor i és fer lo que han fet el P. Ferrándiz i el senyor Talavera. Anar-se'n amb ells, deixar de ésser protestataris, plegar el ram, mirar si és possible seure a taula i en resum: afarta'm i digue'm moro.

Lo del senyor Talavera no sé com ha anat, ara referent a lo del P. Ferrándiz si que me figuro com ha anat. Molt lloar-lo, molt treure'l per bandera en discursos i en articles, però el seu periòdic vinga tenir de plegar i els seus articles pagats amb quatre pessetes i admesos únicament una volta per setmana. Així anar fent-se vell, així perdent la esperança, així revertint desenganys... Un dia s'apareix la Mare de Déu i què volen fer-hi? El cor se commou, la mare que't portava a missa, la primera comunió, aquells primers anys de sacerdoti tan plàcids... Res, que'l renegat, l'excomunicat, s'arrepenteix i va a trobar al senyor bisbe i aquest el reb amb els braços oberts bò i dient-li:

—Per què no tornaves més aviat? Fill meu!

Enternidor! Ah! La Mare de Déu, té un gran poder sobre'ls que van errats, sobre tot si van errats de comptes i ella ofereix un benefici que representa una vellesa tranquil·la amb pa segur i pa tou.

Perfectament, ara me'n vaig a l'enterro de l'Antúnez que diu que era tant bon home i que ha deixat tot de diners a Barcelona i després a sapiguer qui ha pujat, sempre és bó sapiguer de quin mal s'ha de morir.

MORITZ LIV

FATAL EQUIVOCACIÓ

o un Ajuntament que perd el temps

Les coses per fer-les bé, s'han de fer dugues vegades.

L'ANADA

—Quedem així. Vostè, Alcalde, junt amb quatre regidors, se'n va a Madrid, i an en Dato li explica la situació en que's troba Barcelona. Li diu que l'apuro és gros, que aquí no hi ha una pesseta, que saldrem el pressupost amb un dèficit diari de quatre mil duros...

—Oh!

I lo que amenaça creixe si no l'ofeguem d'un cop!...

—Perxò mateix. El dilema ha d'exposar-lo en breus mots: o el Govern ens ve a socórrer, donant-nos uns quants mil·lions, o el carro del Municipi s'encalla sens remisió.

—Conformes. Lletra per lletra repetirem a la Cort lo que'l Consistori acaba d'apuntar-nos. Però ¿com el farem aquest viatge? ¿En tartana? ¿En carretó? ¿A peu?

—No. Déu mil pessetes els donarà el majordom per gastos de tren i fonda.

—Som cinc?... Bé!... Ja n'hi haurà prou.

—Doncs, a l'estació desseguida, que, en l'estat en que està això, convé no perdre ni una hora, ni un minut.

—En marxa, nois!

—Adéusiau!... I que l'èxit sigui el premi de l'esforç que aneu a fè!...

—Abuf, amigos!

—Bon viatge i fins al retorn!...

II

LA TORNADA

—¿Com ha anat això?

—Del modo pitjor que us podeu pensar.

—Es dir que'l Govern es nega a ajudar-nos?

—Don Eduard ens ha fet tan mala cara, apenes l'hi hem insinuat l'objecte de la visita,

que no hem gosat a apretar de por que'ns donés un xasco.

—Sí que estem ben arreglats!...

—I en Sánchez Guerra?

—Aquest tío

ens ha dit que bé, que ja,

que pot-ser, que tal vegada...

—I aquell altre, en Bugallal?

—Ni s'ha dignat escoltar-nos!...

Per tot, una fredó, un glaç,

que no gosavem a moure'ns.

No és vritat que sembla estrany?...

—No. La cosa està claríssima.

No heu lograt impressionar als de Madrid perquè anaveu

massa pocs. Cinc enviats!...

Cinc!... Què són per Barcelona?...

No, companys. S'hi ha de tornar,

i en forma tan imponenta,

que quedin espantats

i accedeixin sense rèplica

a lo que estem gestionant.

—

I així es farà. La segona

comissió que marxarà

a Madrid ha de componer's

de vinticinque concejals,

pels gastos dels quals s'afirma

que queden ja consignats

trenta o quaranta mil duros.

A més, per dar més realç

a la il·lustre comitiva,

hi aniran catorze urbans,

sis números de la *russia*,

la banda municipal,

vuit o deu botes de riego

i el nou elefant del Park.

C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 3 AL 9 DE DESEMBRE 1915

Per terra

Res important al front rus.

Al front franco-belga, violentíssims combats d'artilleria i alguns petits atacs alemanys a la Champagne.

Al front austro-italià, el general Cadorna segueix l'ofensiva a la línia del riu Isonzo, havent obtingut nous resultats i fent en conjunt uns 500 presoners.

Als Balcans, segueix l'avenc dels austro-germano-búlgars cap a l'oest. Monastir ha caigut finalment en poder de l'enemic. Els montenegrins se defensen molt bé de les escomeses austriacques. En el front franco-anglès dels rius Cerna i Vandar, han sigut rebutjats violents atacs búlgars.

Als Dardanel, gran activitat de l'artilleria. Al Caucas (Armènia), els russos han fet alguns avenços.

A la Mesopotàmia, els anglesos que marxaven sobre Bagdad, han sofert un gran contratemps. Els turcs, que havien rebut grans reforços, els atacaren, obligant-los a recular cap al sud, fins a Kat-el-Amara. Se trobaven els anglesos a 12 kilòmetres de Bagdad, i ara es troben a 150 kilòmetres.

Per mar

Un submarí anglès ha enfonsat en el mar de Marmara, el contratorpeder turc *Yarhissar*, un vapor de 3.000 tonelades i quatre velers.

El submarí francès *Fresnel* ha sigut enfonsat pels austriacs a la costa de Montenegro.

Una esquadreta austriaca, formada per un petit creuer i alguns torpeders, bombardejà el port albanès de San Joan de Medua, tirant a fons tres o quatre vaixells mercants que descarregaven provisions per als montenegrins i serbis.

Els austriacs diuen que un submarí seu ha enfonsat un petit creuer italià. Asseguren els alemanys que'l contratorpeder francès *Branlebas*, de 340 tonelades, ha xocat amb una mina i se'n ha anat a fons.

Per l'aire

Continúa l'activitat aèria, amb combats nombrosos entre avions. Els aliats porten un evident avantatge.

Dissabte que vé

Número extraordinari

de

LA CAMPANA DE GRACIA

Vuit planes de text i il·lustració

10 cèntims

REPICS

han vist el senyor Ferrándiz quina una que ens en ha fet. Una com un cove! Després de tant dir i de tant fer! s'entén amb el Bisbe, se retracta i aquí no ha pasad nada.

La millor norma és la nostra: Amb capellans no hi tingueu tractes, ni que siguin renegats.

El pare Ferrándiz, feia vint anys que havia penjat els hàbits a la figuera i ara els torna a despenjar.

Però ara, els hi canviaràn, de segur, per uns hàbits nous de trinca i encara li deuràn omplir les butxaques de la sotana.

Perquè la Iglesia aqueixes teatralitats dels apòstates les té sempre en compte i les agraeix esplèndidament. Els saben que la misèria ia ier moltes coses, i d'això se'n aprofiten.

El partit nacionalista ibèric—meravellosa concepció del marquès de Dos Fuentes—ja té dos súbdits més.

Com se veu se va fent nodrit aquest partit. ¡Ja són cinc!

Tot canvia i se renova al món, àdhuc a Espanya.

En Joffre, "écuyer" a l'alta escola

—Apa, petits!... Uns quants exercicis més, i a casa.

Tot passa i acaba. Fins la guerra europea tindrà un final. Fins les interinitats d'en Pich. Tot se renova. Tot canvia. La vida és una balenguera que tot ho va filant i capdellant. Tot ve dia que s'acaba. Fins els xistos d'en Moraguetes. Fins els discursos d'en Juncal. Lo que no s'acabarà mai a Espanya són els rumors de crisi. Vivim en perpetuu rumor.

El senador català don Emili Junoy ha visitat al Rei. Don Emili, l'incomensurable don Emili, l'home més espiritual de Catalunya ha sortit molt content de la seva visita al Rei. —Parlàrem de moltes coses, ha dit, i de totes amb perfecte acord. Fins sembla que don Alfonso li digué que li ensenyés la llengua... catalana.

S'acosten al Ajuntament les sessions anomenades de testament. ¡Les darreres! Els regidors que acaben, voldrien que no arribessin mai. Però els seus bons amics i correligionaris els hi recorden afectuosament la conveniència de no morir sense testar.

Diumenge passat morí a Barcelona l'ex-governador d'aquesta província don Lluís Antúnez, que tant va figurar aleshores de l'Exposició de 1888.

Home de posició, no ha volgut deixar la palla sense fer algunes obres bones. Una d'aquestes ha sigut l'legar a les nostres escoles públiques 45.000 pessetes anuals.

Creiem sincerament que per a entrar al Cel li valdrà més aquesta excel·lent acció, que totes les benediccions apostòliques que s'ha fet enviar de Roma.

D. E. P. i vagin prenent nota els ex-governadors.

De tots els banquets celebrats amb motiu de les respectives victòries electorals, el més pistonut va ésser el dedicat als senyors Balañá i Vila.

Durant l'àpet va regnar el més expansiu humorisme de bona mena, fins que vingué el discurs dels regidors electes, que allò fou el 42 de la broma.

Al sortir del Mundial ho deia un nacionalista: —Aquests nois ne saben més que els del Niu Guerrer.

I un altre s'apropà al taulell i digué al fonda: —Ja'm pot començar a apuntar per a quan se celebri el banquet de la reelecció.

Un que ha tret el bè abans de Pasqua i la grossa abans de Nadal.

Ha sortit, a Barcelona, un nou diari romanonista que porta per títol *La Libertad*.

Si és veritat, com tot ho fa suposar que ha pujat en Romanones, no podia venir més a temps.

D'això se'n diu arribar i moldre.

Flor de un dia.

El comandament del nou governador, cas de que manin els liberals, no haurà pogut ésser de més curta durada.

Quan encara estava fent les visites de salutació, haurà tingut que començar les de comiat; com aquells forasters que per a no molestar als parents arriben en el tren del matí i se'n entorrenen en el de la tarde.

El senyor Matos podia haver fet les visites de complimet en aquests termes:

—Déu los guard i m'alegro de coneixe'ls... Venia a dir-los que me'n vaig.

Al donar compte de la arribada a Barcelona del arquebisbe salesià, diu un diari:

«Después monseñor Cagliero, en los auto móviles galantemente cedidos por las señoras Girona, Pons, Pascual i Buhigas, se dirigió...»

De manera que en quatre automòbils, eh?

Això vol dir que per cortesia l'arquebisbe va fer-se en quatre troços.

En un auto hi anava el cap, en l'altre el cos, en l'altre els braços i en el darrer les cames.

A l'hora d'escriure les presents ratlles hi ha moltes probabilitats de que tornem a tenir en el poder an en Romanones.

¿Quina transcendència tindrà per a Espanya aqueix adveniment sospitat ja per tothom? Cap.

La entrada a escena del il·lustre coixet no significarà altra cosa que la centèsima representació de *Cura de moro*; això és: un cataplasma inútil.

Fiqueu-los el dit a la boca!

Entre els grans festivals anunciats pels tradicionistes de Barcelona, el dia de la Puríssima, hi constava «un concurs popular de tiro *al blanc*».

La festa podrà ésser de la Puríssima, però la intenció del tal numeret no té res de *puríssim*.

Els monàrquics conservadors de Barcelona estan enfadats amb el seu quefe senyor Sandiumenge.

Diuen que no'ls fa per casa perquè és un home massa passiu.

Ja's comprén on deu haver après aqueixa passivitat: en la neutralitat d'en Dato, que no pot ésser més passiva.

Sobre tot ara que s'està a caseta.

Es molta la gent d'església que s'esgarrija de que les senyores hagin d'entrar a missa, vestides tan curtes.

Mossèn Josep li deia l'altre dia a una senyoreta:

—No ho veieu que distreieu la atenció dels homes, vestint per a anar a missa tan extremoses?

I ella, li respongué:

—No ho veuen vostès també que ens distreuen la atenció fent passar el cobrador de les cadires a la meitat de la missa?

Mossèn Josep callà filosòficament.

Ridicol. ridicol, ridicol!

Per a poder continuar les obres del temple de *La Sagrada Família d'en Gaudí*, s'ha arribat a l'extrem de repartir-se per les esglésies una alocució que, entre altres coses, diu:

«No hi ha en tot Barcelona, de entre les famílies catòliques que tenen diners, 15.000 persones que puguin despendre's de 5 cèntims diaris?»

I és clar que hi són!

Lo que no hi ha és vergonya, entre aqueixa mena de gent catòlica.

Això ja ho sab, de sobres, en Gaudí i la seva Família Sagrada.

Galantment invitats pels senyors Quintana i C.^a visitarem, dimecres passat, el manantial de la seva propietat *Els Bullidors*, de Caldes, on surt, a 60 graus de temperatura, l'acreditada «Aigua Imperial», la més barata i la més exquisida al paladar de quantes aigües contra el tifus i contra les gàstriques se coneixen.

Allí poguerem apreciar les excel·lents condicions higièniques en que es porta a cap la presa i embotellament del preciós líquid que, segons informes mèdics, competeix ventajosamente amb les millors aigües medicinals d'Espanya i del estranger.

Tant a Caldes, com després de l'agradable excursió un cop s'arribà de regrés a Barcelona, els invitats, que passavem de cent cinquanta, fórem esplèndidament obsequiats pels concessionaris de l'«Aigua Imperial», senyors Quintana i C.^a als quals felicitem desitjant-los tota mena de prosperitats.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y Cte

Ning! Nang!

Ning! Nang!

La setmana entrant sortirà el popularíssim

ALMANAC

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

Tot un magatzem de sàtira política

Preu: DOS RALS